

[A. M. Hansen.]

— har samtlige Partier i Rigsdagen været enige om, at i de Tider, vi nu lever i, hvor Afspærringerne i Landenes Samhandel gør sig gældende, er det en Nødvendighed for os at opretholde denne Produktion, som vi har haft gennem Aaringer, og som i de Egne, hvor den har fundet Sted, har samlet en meget betydelig Arbejdsstyrke. I de paagældende Landsbyer og Egne vilde det betyde et økonomisk Sammenbrud, dersom Sukkerproduktionen pludselig skulde ophøre. Jeg hilser med Tilfredshed, at der i Aar er naaet en Overenskomst, og naar det ærede Medlem Hr. Løje kritiserede, at Forslaget var kommet saa sent frem, vil jeg sige, at den Kritik er fremsat, hver Gang vi har forhandlet Sukkerroespørgsmaalet med Undtagelse af i 1935. (Løje: Det har nemlig ogsaa altid været for sent). Jeg tror dog, at det ærede Medlem Hr. Løje vil give mig Ret i, at naar der nu foreligger et Forslag, som er en Følge af en Overenskomst mellem de paagældende Parter, og som det ærede Medlem oven i Købet har kunnet give sin Tilslutning, er der ikke saa overmaade stærkt Grundlag for Kritik. Jeg anbefaler Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

Elbæk-Jessen: Af alle de forskellige Ordninger, vi har haft, er Sukkerordningen den ældste. Naar det er Tilfældet, er det selvsagt, at den træffes ikke alene af Hensyn til Landbruget, men maaske i højere Grad af Hensyn til Landets Selvforsyning med Sukker og af Hensyn til det ønskelige i at spare paa Valuta til Indkøb af udenlandsk Sukker. Nu er Sukkerordningen, efterhaanden som den nuværende Regering har faaet Magten, ogsaa blevet et Middel for Landarbejderorganisationen til at bringe Landmændene ind i Arbejdsgiverforeningen og dermed faa indført i Landbruget et Tariflønsystem. Jeg forstaar, at i Aar har Arbejdsgiverne saaledes maattet gaa ind paa, at de Landmænd, som ikke vil gaa ind i Arbejdsgiverforeningen, kan lukkes ude fra Levering af Roer til Fabrikkerne. Man kan derfor ikke med Rette hævde, at Sukkerordningen er en Ordning, der kun er til for Landmændenes Skyld, selv om det ikke kan underkendes, at Dyrkning af Sukkerroer er en af de mest rentable Driftsgrene i Landbruget; men det kan den ogsaa let blive i disse Aar. Denne Ordning er imidlertid ikke nogen generel Ordning for Landbruget, og den maa derfor nærmest sammenlignes med Studetillægget og Kartoffelordningen for de

magre Egnes Vedkommende. Men alle disse tre Ordninger er kun for et Udsnit af Landbruget, ikke noget generelt for Landbruget.

Det er givet, at vi fra vor Side maa se med Sympati paa og støtte ethvert Forslag, der gavner Landbrugets Økonomi. Vi vil derfor ogsaa gøre vort til, at Sukkerordningen bliver saa god som mulig. Nu er Sukkerroedyrkerne og Ministeriet blevet enige om en garanteret Mindstepris af 2 Kr. 10 Øre pr. Dobbeltcentner, en Stigning paa 20 Øre, og naar Sukkerroedyrkerorganisationen selv er gaaet med til denne Pris, vil det være urigtigt af os at gaa imod. Vi maa dog hævde, at med det Krav, som Landarbejderorganisationen stiller om Forhøjelse af Taksterne for Arbejdets Udførelse, vil Prisen 2 Kr. 10 Øre pr. Dobbeltcentner ikke kunne dække Produktionsomkostningerne. I og for sig er Taksterne maaske ikke for høje, det er jo et strengt Arbejde og et Præcisionsarbejde, der skal udføres. Det er ikke det, vi vil dømme om her, vi vil kun paapege, at Driftsomkostningerne for Sukkerroedyrkerne allerede i 1936 er steget med 48 Kr. pr. Hektar, og hertil kommer den formindskede Tildeling af Svinekort for dem, der dyrker Sukkerroer. Skal der gennemføres en Forhøjelse, der giver Dyrkerne Erstatning for de forøgede Udgifter, kan man derfor i Virkeligheden ikke nøjes med de 20 Øre, som her er lagt paa.

Den Ventil for opadgaaende Priser, der findes i § 5, kan vi tilslutte os, og vi haaber, der maa blive Brug for den.

Vi giver Lovforslaget vor Tilslutning, idet vi betragter det som et Udtryk for det opnaaelige under de givne Forhold. Man staar over for et Fagforeningsvælde, baade i faglig og politisk Henseende, men da Sukkerroedyrkerforeningerne staar bag Forslaget efter en lang Forhandling herom, vil vi medvirke til Lovforslagets hurtige Gennemførelse. Vi mener ogsaa, en Udvalgsforhandling vil være formaalstjenlig, naar den bliver kort. Som Stillingen er, opfordrer alle Forhold stærkt til, at Roedyrkerne staar enigt sammen om deres Organisation, thi kun derved kan de opnaa den Indflydelse og Magt, som gør en Forhandling lettere og giver et Resultat.

Lovforslaget er Udtryk for noget af det, som den engelske Landbrugsminister Mr. Elliot omtalte, da han engang udtalte ved Ordningen af de engelske Landbrugsforhold: Formaålet er at give Landmændene en fair Chance, og at Forbrugerne faar en retfærdig Behandling. Efter disse Linier bør hele det danske Landbrug behandles.